

ΤΑ ΚΑΙΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Δέν ξέρω τίποτε, απόλύτως τίποτε, απάντησε ή ντόνα Κρούζ.

Τό ώραίο κεφάλι τής Αύγης ανάγειρε πρὸς τό στήθος τής καί συγχρόνως εἶπε κλαίοντα :

—Χθές, οἱ ἄνθρωποι πού με ἄρπαξαν καί μ' ἔφεραν ἐδῶ, εἶπαν : «Πέθανε!... Ὁ Λαγκαρντέρ πέθανε!...»

—«Ὅσο γι' αὐτό, τής απάντησε ή ντόνα Κρούζ, ἐγὼ εἶμαι βέβαιη ἔτι ὁ Λαγκαρντέρ δέν πέθανε...»

—Τί σοῦ εἶνει αὐτή τήν πεποίθησι ; ῥώτησε ζωηρά ή Αύγη.

—Δυό πράγματα : Ἐν πρώτοις, ὅτι τόν φοβοῦνται ἀκόμα ὁ Γκονζάγκας κί οἱ φίλοι του καί δεύτερο ὅτι αὐτή ή γυναῖκα, πού θέλουν νά μου δώσουν γιά μητέρα μου...

—Ἡ ἐχθρά του ; τή δέικομε ή Αύγη. Αὐτή πού εἶδα τήν περσιμῆν ἄρχα στο «Παλαί-Ρουαγιάλ» ;...

—Ναί, ή ἐχθρά του... Σύμφωνα με τήν περιγραφή πού μου κανες, τήν ἀναγνώρισά. Ὁ δεύτερος λόγος, γιά τόν ὅποιο εἶμαι βέβαιη ὅτι ὁ Λαγκαρντέρ δέν πέθανε, εἶνε ὅτι αὐτή ή γυναῖκα τόν καταδίδωκει πάντοτε. Ὅταν πῆγα νά παραπονεθῶ σήμερα στόν πρίγκηπα Γκονζάγκα γιά τόν παράδοξο τρόπο, με τόν ὅποιο μου φέρθηκαν χτές οἱ ἄνθρωποι του στό σπίτι σου, εἶδα αὐτή τή γυναῖκα καί τήν ἄκουσα. «Ἐλεγε σ' ἕναν εὐπατριδῆ μ' ὅσποα μαλλιά πού ἔδωγαν τή στιγμή ἐκείνη ἀπ' τό δικαστήριό τής : «Αὐτό ἀφορᾷ μόνο ἐμένα... Εἶνε δικαίωμα μου καί καθῆκον μου... Ἐγὼ τά μάτια μου ἀνοιχτά καί ὁ Λαγκαρντέρ δέν θά μου ξεφυγῇ... Καί, ὅταν περάσουν εἰκοσιτέσσερες ἄρες, θά συλληθῶ, ἔστω κί ἀπό μένα τήν ἴδια...»

—Ἦν εἶπε ή Αύγη. Δέν μπορεῖ νά εἶνε, παρά ή ἴδια γυναῖκα... Τήν ἀναγνώρισά ἀπό τό μῦθος τής... Μοῦ ἔρχεται μάλιστα ή ἴδέα...

—Τί ἴδέα ; ῥώτησε ή ντόνα Κρούζ.

—[ἴπιστε... Δέν ξέρω... Εἶμαι τρελλή!...]

—Μοῦ μένει ἕνα ἀκόμα πράγμα νά σοῦ πῶ, ξανάτε ή ντόνα Κρούζ, με κάποιο διόταγμα. Ἐγὼ μιά εἶδηι νά σοῦ μεταβι-

θάσω : Ὁ Γκονζάγκας ἤτανε καλός γιά μένα, μὰ δέν ἔχω πειά ἐμπιστοσύνη στόν Γκονζάγκα... Ἐμένα ἕως σ' ἀγαπᾷ ὀλοένα καί πῶ πῶλό, μικρή μου, φτωχή Αύγη...

Κάθησε ἀπάνω στό σοφά, πλάι στή συντροφισιά τής κί ἔ-εξακολούθησε :

—Ἀσφαλῶς, ὁ Γκονζάγκας μου τό εἶπε αὐτό, γιά νά σοῦ τό ἐπαναλάβω...

—Μά τί σοῦ εἶπε λοιπόν ;... ῥώτησε ή Αύγη.

—Πρὸ ὀλίγου, απάντησε ή ντόνα Κρούζ, ὅταν με δέικομε γιά νά μου μιλῆσης γιά τόν ὠραίο σου ἵπποτή Ἐρρίκο ντέ Λαγκαρντέρ, σοῦ ἔλεγα ὅτι θέλουν νά σέ παντρεύουν με τό νερό μαρκήσιο ντέ Σαθβρνύ...

—Μά με ποῖο δικαίωμα θά τό κάνουν αὐτό ;

—Δέν ξέρω... Μά μου φαίνεται πῶς δέν ἐνδιαφέρονται καθόλου γιά νά μάθουν ἄν ἔχουν ή όχι τέτοιο δικαίωμα... Ὁ Γκονζάγκας συζήτησε σχετικῶς μαζί μου. Κατά τή διάρκειά δέ τής συνομιλίας, μου εἶπε αὐτά τὰ λόγια : «Ἄν ή Αύγη δεχθῆ ὑπακούουσα, θά σῶση ἀπό ἕνα

θανάσιμο κίνδυνο τό πῶ ἀγαπητό τής πλάσμα στόν κόσμο!...»

—Τόν Λαγκαρντέρ! φώναξε ή Αύγη.

—Ἔτσι μου φαίνεται, ἀπάντησε ή Ἄτσιγγανοπούλα. Ὁ Γκονζάγκας ὑπονοοῦσε τόν Λαγκαρντέρ.

Ἡ Αύγη ἔκρυψε τό πρόσωπό τής μέσα στό χέρια τής καί ψιθύρισε μέσα σ' ἕνα λυγμό :

—Τό μυαλό μου θολώνει, σκοτιζεται... Ὁ Θεός δέν θά μ' ἐσπλαγιστῆ ἐπί τέλους ;

Ἡ ντόνα Κρούζ τήν ἐσφίξε στήν ἀγκαλιά τής.

—Μην ἀπελπίζεσαι, τής εἶπε γλυκά. Μην ξεχνᾷς ὅτι ὁ Θεός μ' ἔφερε αὐτή τή στιγμή κοντά σου... Δέν εἶμαι βέβαια, παρά μιά γυναῖκα... Μά εἶμαι δυνατή καί δέν φοβῶμαι τό θάνατο...

Ἄν βελήσουν νά σοῦ κάνουν κακό, Αύγη, θά ἔχης κάποιον πλάι σου νά σέ ὑπερασπίσῃ...

Ἡ Αύγη ἀνταπέδωσε τό ἀγκάλιασμά τής. Ἐπάνω εἶχαν ἀρ-χίσει πειά ν' ἀκούγονται ή φωνές κί ή φασαρία τῶν φίλων του Γκονζάγκα, πού ζητοῦσαν τή ντόνα Κρούζ.

—Πρέπει νά πάω! εἶπε ἐκείνη.

Ἐπειτα, νιώθοντας πῶς ή Αύγη ἔτρεμε ὀλόκληρη μέσα στήν ἀγκαλιά τής, ἐπρόθεσε :

—Δυστυχισμένο κί ἀγαπημένο παιδί! Πόσο εἶσαι χλωμή!

—Φοβάμαι ὅταν βρίσκομαι ἐδῶ ὀλομόναχη! τραυλίσαι ή Αύγη. Οἱ ὑπηρετές, ή ὑπερτίριες με φοβίζου...

—Δέν ἔχεις νά φοβῆθης τίποτε, τής απάντησε ή ντόνα Κρούζ. Οἱ ὑπηρετές κί ή ὑπερτίριες ξέρουν πῶς σ' ἀγαπᾷ καί νομίζου πῶς ἐξασκῶ μεγάλη ἐπίδρασι στόν Γκονζάγκα.

Στάθηκε μιά στιγμή καί φάνηκε ὡς νά σκέττεται.

—Εἶνε στιγμές πού κί ἐγὼ τό πιστεῦω αὐτό! ἐπρόθεσε. Ἐ-χω τήν ἴδέα πῶς ὁ Γκονζάγκας ἔχει τήν ἀνάγκη μου.

Ἐντομεταξύ, στό ἐπάνω πάτωμα ή κοσμοσυρροή εἶχε διπλασιαστέ. Ἡ ντόνα Κρούζ σηκώθηκε καί πήρε ἕνα ποτήρι με σαμπάνια, πού εἶχε ἀφήσει ἐπάνω στό τραπέζι.

—Συμβούλευσε με! Ὁδήγησε με! εἶπε ή Αύγη.

—Τίποτε δέν εἶνε χαμένο, ἂν ὁ Γκονζάγκας ἔχει πραγματικῶς τήν ἀνάγκη μου! φώναξε ή ντόνα Κρούζ. Πρέπει νά κερδίσομε καιρό...

—Μά αὐτός ὁ γάμος ;... Θά προτιμοῦσα χίλιες φορές τό θάνατο...

—Εἶνε πάντα καιρός γιά νά πεθᾷν κανείς, ἀδελοῦλα...

Καί, καθώς ή ντόνα Κρούζ ἔ-κανε μιά κίνηση γιά ν' ἀποσυρ-θῆ, ή Αύγη τήν ἔπιασε ἀπ' τό φρέουα.

—Θά μ' ἀρήσης λοιπόν ἀμέ-σως ; εἶπε.

—Μά δέν τοῦς ἀκούς ; Μά φωνάζουν... Ἀλήθεια, δέν σοῦ μιλῶσα καθόλου γιά τόν Καμπούρη ;

—Ἦχι, εἶπε ή Αύγη. Γιά ποῖον Καμπούρη ;

—Γι' αὐτόν, πού μ' ἔδωγαλε χτές ἀπό δῶ μέσα ἀπό δρόμους, πού δέν τοῦς ἤξερα... Γι' αὐτόν πού μ' ἔφερε ὡς τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου... Βρίσκεται ἐδῶ...

—Στό σομπέ ;

—Ναί, στό σομπέ... Μόλις τόν εἶδα, θυμήθηκα ὅσα μου εἶχες πῆρι γιά κάποιο Καμπούρη, πού ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος, τόν ὁ-ποιο δεχόταν ὁ ὠραῖος σου Λαγκαρντέρ...

Ἡ ντόνα Κρούζ σήκωσε τό ποτήρι με τή σαμπάνια...

—'Ασφαλώς, θά εινε ὁ ἴδιος! εἶπε ἡ Αὐγή.
—Κί' ἐγὼ αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχω. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα τὸν πλησίασα γιὰ νὰ τὸ πῶ ὅτι, ἀν παρουσιασθῆ ἀνάγκη, μπορεῖ νὰ βρασιωτῆ ὡς μένα...

—'Ε, λοιπόν;
—'Ε, λοιπόν, ὁ Καμπούρης σου ἔκανε πῶς δὲν μ' ἀναγνώρισε καθόλου... Στάθηκε ἀδύνατος νὰ τοῦ ἀποσπάσω, ἔστω καὶ μὴ λέξι... Ἦταν ἀφοσιωμένος ὀλόκληρος σ' αὐτὲς τὲς γυναῖκες, πού διασκεδάζαν μαζί του καὶ τοῦ ἔδιναν νὰ τὴν τρελλάω, τόσο ὥστε στὸ τέλος σωριάστηκε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι...

—'Υπάρχουν γυναῖκες ἔπάνω; ρώτησε ἡ Αὐγή.
—Ναί, ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ.
—Τί γυναῖκες;
—Μεγάλες κυρίες! ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ. Βρίσκονται ἔπάνω ἡ ὡραίες Παρισινές πού εἶχαν ὀνειρευθῆ στὴν Μαδρίτη... Εἶνε κυρίες τῆς Αὐλῆς πού τραγουδοῦν, γελοῦν, πίνουν καὶ βλαστημοῦν σὰν σαματοφύλακες... Εἶνε γοητευτικές...

—Εἶσαι βέβαιη; ρώτησε ἡ Αὐγή, πῶς εἶνε κυρίες τῆς Αὐλῆς;
—'Η ντόνα Κρούζ φάνηκε σὰν νὰ προσεβλήθη ἀπὸ τὴν ἐρώτησι αὐτῆς.

—Θά ἤθελα πολὺ νὰ τὶς δῶ! Ξανάπε ἡ Αὐγή. Μὰ χωρὶς νὰ μὲ δοῦν, ἐπρόσθεσε, κοκκινίζοντας.
—Καί δὲν θά ἤθελες καθόλου νὰ δῆς αὐτὸν τὸν χαριτωμένο νεαρὸ μαρκήσιο Σαθερνύ; ρώτησε ἡ ντόνα Κρούζ, λίγο περιπακτικά.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ Αὐγή ἀπλᾶ. Θά ἤθελα νὰ τὸν ἴδω...

Ἡ Ἀταιγιανοπούλα, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καιρὸ νὰ σκεφθῆ, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράσσο, γελώντας καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὴν κρυφὴ σκάλα. Ἡ δὴν νέες κόρες ἀνέβηκαν σὸ μπουτουάρ. Μιὰ πόρτα τοὺς χώριξε τάρκα ἀπ' τοὺς φίλους τοῦ Γκονζάγκα. Ἀκουγότουσαν εἰκοσι φωνές πού φώναζαν, ἀνάμεσα ἀπὸ κρότους ποτηριῶν κί' ἀπὸ γέλια:

—'Ας πολιιορκήσουμε τὸ μπουτουάρ! Ἐφοδος! Ἐφοδος!

ΥΙΙ

ΜΙΑ ΑΔΕΙΑΝΗ ΘΕΣΙΣ

Ὁ κ. ντὲ Πευρόλ ἦταν πειὰ ἀνίκανος νὰ συγκρατήσῃ τοὺς φίλους τοῦ κυρίου του, οἱ ὁποῖοι χαλοῦσαν τὸν κόσμο μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ μπουτουάρ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς πόρτας, ἡ Αὐγή, περισσότερο πεθαμμένη παρὰ ζωντανή, μετάνιωε πικρά, γιὰτὶ εἶχε δεχθῆ ν' ἀνεθῆ ἔπάνω. Ἀντιθέτως, ἡ τρελλὴ καὶ πονηρὴ ντόνα Κρούζ γελούσε. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὴν τρώμαζαν καὶ πόλου. Ἐσθούσε τὰ κερὰ πού φάτιζαν τὸ μπουτουάρ, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, μὰ γιὰ νὰ μὴ δῆ καιεὶς ἀπὸ τὸ σαλόνι τῆ συντροφείας τῆς.

—Κύτταξε! εἶπε στὴν Αὐγή, δείχνοντάς της τὴν κλειδαρότρυπα.

Μὰ ὄλ' ἡ περιέργεια τῆς Αὐγῆς εἶχε περάσει πειὰ. Ὡστόσο, κόλλησε τὰ μάτια της στὴν κλειδαβιά.

—Αὐτές, κυρίες τῆς Αὐλῆς; εἶπε μ' ἀμφιβολία.
Ἡ ντόνα Κρούζ ὕψωσε τοὺς ὤμους της κί' ἀπάντησε μὲ πειθίση:

—Δὲν ξέρεις ἐσὺ τὴν Αὐλή.
—Ἐννομεταξὺ, φωνές ἀκουγότουσαν μέσ' ἀπ' τὸ σαλόνι:
—Τὴ ντόνα Κρούζ! Τὴ ντόνα Κρούζ! Θέλουμε νάρθῆ ἡ ντόνα Κρούζ!... φώναζαν.

Ἡ Ἀταιγιανοπούλα γέλασε μ' ἀφέλεια καὶ περηφάνεια:
—Μὲ θέλουν! ψιθύρισε.

Ἀπ' ἔξω, ἐσπρωγναν/τώρα τὴν πόρτα. Ἡ Αὐγὴ τραβήχτηκε πίσω ζωηρά. Ἡ ντόνα Κρούζ ἔβαλε μὲ τὴ σειρά της τὸ μᾶτι της στὴν κλειδαρότρυπα.

—Ὡ! Ὡ! Ὡ! φώναξε, σκάζοντας στὰ γέλια. Τί μούτρα πού τᾶχει αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος Πευρόλ.
—Ἡ πόρτα ἀντιστέκεται! εἶπε ὁ Ναθάγι ἀπ' ἔξω.

—Ἄκουσα κουθέντες! ἐπρόσθεσε ὁ Νσοῦ.
—Ἐνα μοχλό!... Μιὰ τανάλη!...
—Γιατὶ ὄχι ἕνα κανόνι;
—Ἦθω θά προτιμοῦσα νὰ κνῶμι μιὰ σερενάτα, εἶπε ὁ Σαθερνύ.

—Ποῖος ἀπ' ὄλους εἶν' ὁ Σαθερνύ; ρώτησε ἡ Αὐγὴ, πλησιάζοντας πάλι στὴν κλειδαβιά.

—Μὰ δὲν βλέπω πειὰ τὸν Καμπούρη, εἶπε ἡ ντόνα Κρούζ, ἀντί γ' ἀπάντησι.

—Εἶσατε ἔτοιμοι γιὰ τὴ σερενάτα; ρώτησε ὁ Σαθερνύ. Πάρτε τὰ ποτήρια, τὶς μουκάλες, τὰ μαχαίρια καὶ τὰ πιάτα γιὰ ὄργανα.

Ἡ Αὐγὴ, ἡ ὁποία εἶχε τώρα τὸ μᾶτι της στὴν κλειδαβιά, κατέβαλε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ μέσα στοὺς ἄλλους τὸ Σαθερνύ, ὁ ὁποῖος — καθὼς θά θυμοῦνται οἱ ἀναγνώσταί— ἐρωτατροποῦσε μᾶζυ τῆς στὴ Μαδρίτη. Μὰ ἡ σύγχυσις σὸ σαλόνι ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

—Ποῖος εἶνε; Ξαναρώτησε τὴ ντόνα Κρούζ.
—Ὁ πὸ μεθυσμένος ἀπ' ὄλους... τῆς ἀπάντησε ἐκείνη.
—Εἶμαστε ἔτοιμοι! Εἶμαστε ἔτοιμοι γιὰ τὴ σερενάτα! φώναζαν ἀπ' ἔξω οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα σὸ Σαθερνύ.

Εἶχαν σηκωθῆ ὁχέθρον ὄλοι, καθὼς καὶ ἡ γυναῖκες. Καθένας κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα ποτήρι ἢ ἕνα μαχαίρι γιὰ ν' ἀκομπανιάρῃ. Ἡ Σινταλιζ κρατοῦσε ἕνα μαγκάλι, ἔπάνω σὸ ὁποῖο χτυποῦσε ἡ Ντεμπούτ μὲ μιὰ τοιπιδά. Πρὶν ὀκτώ ἀρχίσει τὸ τραγοῦδι, ὁ θάμβος πού γινόταν, ἦταν τρομερός.

Ὁ Πευρόλ θέλησε νὰ κἀνῃ μιὰ δειλὴ παρατήρησι, μὰ τὸν ἔπιασαν ἀμέσως ὁ Ναθάγι καὶ ὁ Ζιρόν καὶ τὸν κρέμασαν σ' ἕνα πορτιματώ ἀπὸ τὴ ράχη.

—Ποῖος θά τραγουδήσῃ;
—Ὁ Σαθερνύ! Ὁ Σαθερνύ! φώναζαν ὄλοι.

Καὶ ὁ νεαρὸς μαρκήσιος, σπρωγμένος ἀπὸ χερί σὲ χερί, ἔφτασε ὡς τὴν πόρτα. Ἡ Αὐγὴ τὸ ἀναγνώρισε ἐκείνη τὴ στιγμή καὶ τραβήχτηκε ἀπότομα πρὸς τὰ πόσα.

—Φρίκη! εἶπε.
—Μπᾶ! ἔκανε ἡ ντόνα Κρούζ. Γιατὶ εἶνε λίγο ζαλιωμένος; Αὐτὸ συνηθίζεται στὴν Αὐλή! Εἶνε γοητευτικός!

Ἀπ' ἔξω ὁ Σαθερνύ εἶχε ἄρχισαι νὰ τραγοῦδάῃ, ἐνὼ μέσα σὸ μπουτουάρ, ἡ Αὐγὴ μὲ τὸ πρόσωπό της χωμένο μέσα στὰ δύο της χέρια, ἔλεγε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη:

—Κρῶνω!... Κρῶνω βαθεῖα μέσ' στὴν ψυχὴ μου... Ἡ ἰδέα ὅτι θέλω νὰ μὲ παντρεύουν μ' ἕναν τέτοιο ἄνθρωπο...

—Μπᾶ! εἶπε ἡ ντόνα Κρούζ. Ἀναλαβάνω ἐγὼ νὰ τὸν κἀνω ἡμερο σὰν ἀρνάκι... Δὲν τὸν βρίσκεις λοιπὸν χαριτωμένο!...

—Ἐλα! Πᾶμε πάλι κάτω! τὴ δέικοφε ἡ Αὐγὴ. Θέλω νὰ περάσω τὴν ὄπλοτιν νύχτα προσευχομένη.

Κί' ἐπειδὴ κλονιζόταν, ἡ ντόνα

Κρούζ τὴν ἔπηρε στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ Ἀταιγιανοπούλα εἶχε τὴν καλύτερη καρδιά τοῦ κόσμου, μὰ δὲν συμεριζόταν τὴν ἀντιπάθεια τῆς φίλης της πρὸς τὸν Σαθερνύ.

Καθὼς κατέβαιναν τὶς σκάλες, εἶπε στὴν Αὐγὴ:

—Ἀδελφούλα, ἀς κερδίσουμε καιρό... Προσποίησω πὸς ὑπακούεις... Πιστεμὲ με... Γιὰ νὰ σὲ βγάλω μάλιστα ἀπὸ τὴ σενοχώρια, θά παντρευθῶ ἐγὼ τὸ Σαθερνύ...

—Θὰ τὸ κἀνῃς αὐτὸ γιὰ μένα; φώναξε ἡ Αὐγὴ, μὲ φωνὴ πού ἔπαλλε ἀπὸ εὐνομοσύνη.

—Θεὲ μου, ναί... Λοιπὸν, πήγαινε νὰ προσευχηθῆς, ἀφοῦ αὐτὸ σὲ παρηγορεῖ... Ἐγὼ μόλις κατορθώσω νὰ τοὺς ξεφύγω, θάρθω νὰ σὲ δῶ...

Καὶ ξαναἔθηκε τὴ σκάλα, πηδηχτῆ, μὲ τὴν καρδιά ἀνάλαφρη, κρατῶντας σὸ χερί της τὸ ποτήρι τῆς σαμπάνιας.

—Βέβαια, ψιθύρισε, μπορὸ νὰ παντρευθῶ τὸ Σαθερνύ... Μαζοῦ του θά περάσω ὄλη μου τὴ ζωὴ μὲ γέλια...

Τί καλύτερο ἤθελε; Φτάνοντας μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ μπουτουάρ, στάθηκε γιὰ ν' ἀφογκραστῆ.

Ἐπειτα τὴν ἄνοιξε ἀπότομα καὶ παρουσιάστηκε σὸ κατῶφλι, γελαστῆ καὶ πρόσχαρη, ὕψωνοντας τὸ ποτήρι της πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της...

—Ἐλάτε, κύριοι, εἶπε, ἀδειάζοντας τὸ ποτήρι της, κἀνετε λίγο κέφι!... Νομίζετε πὸς διασκεδάζετε ἔτσι!... Οὐτὲ ἀκούγαστε καθόλου...

—Ἀλήθεια; εἶπαν οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα ἐξευτελισμένοι.
—Εἶνε γοητευτικὴ! Ἀξιολάτρευτῃ! ψιθύριζε ὁ Σαθερνύ ἐκ-

—Κατόρα! φώναξε ὁ Σαθερνύ, σπάζοντας τὸ ποτήρι του.

στατικός.

“Η ντόνα Κρούζ έντωματάυ άναζητούσε με τά βλέμμάτά της τόν Καμπούρη. Τό ένστικτό της τής έλεγε ότι ο άνθρωςπος αυτός, παρ’ όλη τήν περίεργη στάσι του, ήταν έννας μουσικός σύμμαχος. Μά δέν τόν έβλεπε πουθενά. Κι’ έπειδή φαντάστηκε ότι πιθανόν να είχε φύγει μαζί με τόν Γκονζάγκα, ρώτησε :

—Πού είνε ο έκλαμπρότατος ;

—“Η άμφάσι του έπέστρεψε, άπάντησε ο Πεϋρόλ, ο όποιος είχε καθωρόβσει να έκρεμαστή άπ’ τό πόρτ-μαντώ. Δίνει διαταγές κάτω.

—“Ωραία! είπε ή ντόνα Κρούζ. Κύριοι, ξυπνήστε λίγο!... Δέν πρέπει ο κ. πρίγκηψ να μάς βρή κοιμισμένους!... Γεμίστε μου τό ποτήρι μου... Στην ύγεια του κ. μαρκησιου ντέ Σαθερνύ! Τό ποτήρι σας, μαρκησίε!

“Ο Σαθερνύ ύψωσε τό ποτήρι του κι’ έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό.

—“Η θέσις μου είνε πολύ δύσκολη! είπε. Θά ήθελα να τήν έξηγήσω στη γοητευτική ντόνα Κρούζ... Μά δέν μπορώ να τό κάνω αυτό μπροστά σε τόσο κόσμο...

—Τό πράγμα είνε πολύ άπλό! τόν διέκοψε ή Νιθέλ. “Η θέσις σου είνε ένός ανθρώπου μεθυσμένου.

“Ολοι έκόσασαν στα γέλια.

—Κατάρα! φώναξε ο Σαθερνύ, σπάζοντας τό ποτήρι του έπάνω στο τραπέζι. “Υπάρχει κανείς εδώ άρκετά τολμηρός, ώστε να με ειρωνευθή!... Ντόνα Κρούζ, άκούστε με... Δέν άστειύομαι! Είστε εδώ, σαν ένα άστρο τούρανοϋ, που παραπλανήθηκε άνάμεσα σε λυχινάρι.

“Η άλλες γυναίκες άρχισαν να διαμαρτύρωνται.

—Σωπάστε! φώναξε ο Σαθερνύ. “Αν ή σύγκρισις αυτή σας θίγει, τόσο το χειρότερο για άς... Λοιπόν, ντόνα Κρούζ, πρέπει να σας έξηγήσω τή θέσι μου...

—Τήν ξερώ άπ’ έξω τή θέσι σας, άπάντησε ή ντόνα Κρούζ. Πρόκειται άπόψε να παντρευτήτε μια γυναίκα άξιολόγησι.

—“Ω! τή διέκοψε ο Σαθερνύ. Θά προτιμούσα να είσαστε σείς...

“Η ντόνα Κρούζ τού γέμισε τό ποτήρι ώς έπάνω.

—Κύριοι, είπε ο Σαθερνύ, πριν τό άδειάσει, ή ντόνα Κρούζ, καθώρισε τή θέσι μου πολύ καλύτερα άπ’ ό,τι θα μπορούσα να τό κάνω έγώ ο ίδιος.

—Πιτέ λοιπόν! τού φώναξε ή “Ατσιγανοπούλα, γελάοντας.

—Συγνώμη μια στιγμή... “Εχω κάποια ιδέα...

—“Ωραία! “Ας άκούσουμε τήν ιδέα του Σαθερνύ.

“Ο Σαθερνύ σηκώθηκε κι’ άρχισε να λέη σαν ρήτωρ :

—Κύριοι, βλέπω εδώ άρκετές άδειαιές θέσεις... Αυτή εδώ άνήκει στον ξεδάελο μου τόν Γκονζάγκα κι’ αυτή εδώ στον Καμπούρη. Μά αυτή ή τρίτη :

Κι’ έδειξε μια πολυθρόνα άδειαιή, που ήταν άπάντι άκριβώς στην πολυθρόνα του Γκονζάγκα και στην όποια ποάγματι, άπό τήν άρχή τού σουπέ, κανείς δέν είχε καθήσει.

—Νά λοιπόν ή σκέψις μου, εξακολούθησε ο Σαθερνύ. Θέλω να βάλωμε στην πολυθρόνα αυτή τή νύφη...

—Σωστά! Σωστά! φώναξαν όλοι. “Η ιδέα του Σαθερνύ είνε λογική... Νά βάλομε τή νύφη!... Τή νύφη!...

“Η ντόνα Κρούζ θέλησε ν’ άρπάξή τόν Σαθερνύ άπό τό μπράσο. Μά τίποτε δέν μπορούσε ν’ άπασχολήση τό νεαρό μαρκησιο...

—Τι διάβολο! μουμούρισε, άκουμπώντας στο τραπέζι. Δέν μπορώ να σταθώ θρωςος... Κι’ όμως δέν είμαι μεθυσμένος.

—Πιτέ και σωπάστε! τού ψιθύρισε ή ντόνα Κρούζ στο αυτί.

—Ναί, θέλω να πιώ, άστρο θείο!... “Ο Θεός μάρτυς μου, ότι θέλω να πιώ, μά δέν μπορώ να σωπάσω. “Η ιδέα μου είνε σωστή... Ζητάω τή νύφη!... Είνε άνόητο... Είνε άνόητο!...

—Μπράβο, Σαθερνύ... Είσαι ύπέροχος, Σαθερνύ!...

—Είνε άνόητο, λέω, να μένη μια θέσις άδειαιή...

“Ολόκληρη ή όμηγυρις έπευφημούσε... “Ο Σαθερνύ έκανε άπεγνωσμένες προσπάθειες, για να μπορέση να διατυπώση τή φράσι του.

—Είνε ήλιθιο, είπε τέλος, γαντζώνοντας άπό τό τραπέζομάντηλο, να μένη μια θέσις άδειαιή, έκτός άν δέν περιμένουμε και κάποιον άλλον...

Τή στιγμή εκείνη, παρουσιάστηκε ο Γκονζάγκα στην είσοδο του σαλονιου και είπε :

—Ναί, ξεδάελε, περιμένουμε κάποιον...

VIII

ΕΝΑ ΡΟΔΑΚΙΝΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Τό πρόσωπο του κ. πρίγκηπος Γκονζάγκα φάνηκε σε όλους ασήηρο και μάλιστα άνησχο. “Ολοι άπόβησαν τά ποτήρια τους στο τραπέζι και τό γέλιο ξεφανίστηκε άπό τά πρόσωπα όλων.

—“Ξάδελφε, είπε ο Σαθερνύ, πέφτοντας στο βάθος τής πολυθρόνας του, σε περιμένα... για να σου μιλήσω λίγο για τή θέσι μου...

“Ο Γκονζάγκας έπήγε ως τό τραπέζι και τού πήρε τό ποτήρι που ήταν έτοιμος να φέρη στα χείλη του.

—Μήν πίνεις πειά! τού είπε με τόνο.

Και τού πέταξε τό ποτήρι άπ’ τό παράθυρο.

“Ο Σαθερνύ τόν έκύτταξε με μάτια ξαφνιασμένα.

Οί άλλοι συνδαιτημόνες άρχισαν να τά χάνουν. “Η χλωμάδα είχε διαδεχθή τώρα στα πρόσωπα τους τό κατακόκκινο χρώμα τής μέλης. “Υπήρχε εκεί μέσα μια άπειλή, τήν όποια προσπαθούσαν να κρατήσουν παράμερα άπό τήν άρχή τής έορτής, μά που πλανίταν τώρα στον άέρα.

Τό άνησχο ύφος του Γκονζάγκα τούς τήν ξεανόημισε.

“Ο Πεϋρόλ θέλησε να γλυστήρη ως τόν κύριο του, μά ή ντόνα Κρούζ τόν έπρόλαθε.

—Θέλω να σας πώ κάτι, έκλαμπρότατε, τού ψιθύρισε.

“Εντωματάυ, οι φίλοι του πρίγκηπου είχαν χάσει τή μιλιά τους. “Ολοι σχεδόν είχαν τά βλέμμάτά τους καρφωμένα στο τραπέζομάντηλο και φανόντουσαν συλλογισμένοι. Μονάχα ο Σαθερνύ τραγουδούσε κάποιο τραγούδι τής μέδας και δέν άσμετείχε στη γενική αυτή άνησυχία, που είχε πλημμυρίσει ξεφασινα στο σαλόνι. “Ο “Οριόλ μουμούρισε στο αυτί του Πεϋρόλ :

—Μήπως έχουμε δυσάρετες ειδήσεις ;

—Μά έκείνος τού γύρισε τή ράχη, χωρίς να τού άπάντηση.

—“Οριόλ! τού φώναξε ή Νιθέλ.

—“Οταν ο πρίγκηψ τελειώσει μ’ αυτή τή μικρούλα, έπρόσθεσε εκείνη, θα πιάς να τού πής ότι θέλομε βιολιά...

—Μά... θέλω να παρατηρήση ο “Οριόλ.

—Σιωπή! Τό θέλω!...

Μά ο πρίγκηψ δέν είχε τελειώσει ακόμα.

“Ελεγε, εκείνη τή στιγμή, στη ντόνα Κρούζ με ύφος πατρικό :

—“Εχετε έμπιστοσύνη σε μένα ;

—Βέβαια, πρίγκηψ, τού άπάντησε ή “Ατσιγανά, τής όποίας τό βλέμμα ήταν έκτεντικό. Μά είνε ή μόνη μου φίλη, ή άδελφή μου...

—Δέν μπορώ να σου άρνηθώ τίποτε, άγαπητέ μου παιδί... Σε μια ώρα, ότι κι’ άν συμβεί, θ’ άνακτήρη τήν έλευθερία της...

—Είν’ αλήθεια αυτό, ύψηλότατε ; φώναξε ή ντόνα Κρούζ, χαρούμενη. “Αφήστε με να τής αναγγείλω τή μεγάλη αυτή εύτυχία.

—“Οχι, ακόμα... Μείνε... “Αλήθεια, τής άνακοίνωσε τήν έπιθυμία μου...

—Νά παντρευτή με τό Σαθερνύ ;... Ναί, βέβαια... Μά τόν άπεχθάνετε τρεμερά...

—“Εκλαμπρότατε, τραύλισε εκείνη τή στιγμή ο “Οριόλ, πλησιάζοντας τόν πρίγκηπα, έπει άπό μια δευτερή έπιτακτική διαταγή τής Νιθέλ, συγνώμη άν σας άνησχω... Μά αυτές ή κυρίες θέλουν βιολιά...

—Σιωπή! είπε ο Γκονζάγκας, παραμεριζώντας τον με τό χέρι.

—Κάτι σοβαρό συμβάίνει εδώ! είπε ή Νιθέλ, βλέποντας αυτή τήν κίνηση.

“Ο Γκονζάγκας, όταν ο “Οριόλ άπομακρόνηκε, πήρε τά δυο χέρια τής ντόνας Κρούζ και τής είπε :

—Δέν έχω να σου πώ μια λέξι : “Αν γίνει αυτός ο γάμος, θα μπορούσα να ώσω αυτόν που αγαπά...

—Πρίγκηψ, φώναξε ή ντόνα Κρούζ, δέν μπορώ να καταλάβω σε τί ο γάμος αυτός θα είνε άφέλιμος στον κ. ντε Λαγκαρντέρ.

—Δέν μπορώ να σου τό πώ... Πάτωρ, σου ύπόσχομαι πόν δέν θα χρησιμοποιήσω βία...

Και θέλησε ν’ άπομακρυνθή... Μά ή ντόνα Κρούζ τόν έκράτησε.

—Σας παρακαλώ, τού είπε, δώστε μου τήν άδεια να ξεαναγγείσω κοντά της... “Ολ’ αυτά τά μυστήρια με τρουάζουν...

—Αυτή τή στιγμή, τής άπάντησε ο Γκονζάγκας, σε χρειάζομαι...

—“Εμένα ; ρώτησε ή ντόνα Κρούζ, ξαφνιασμένη.

(“Ακολουθεί)

Τό πρόσωπο του κ. πρίγκηπος φάνηκε: ή ντόνα Κρούζ, χαρούμενη. “Αφήστε με να τής αναγγείλω τή μεγάλη αυτή εύτυχία.